

[Ole Espersen]

liesammenføringer. Så blev der nævnt en, Ishøjrapporten. Jeg ved ikke, hvilke andre hr. Bjørn Elmquist tænker på. Men denne Ishøjrapport er jo et – kan jeg vist godt sige – lidt specielt dokument. Vi fik rapporten i Retsudvalget og fik tilkendegivelser om, at det skulle være en repræsentativ rapport, der viste, hvordan vores familiesammenførselsregler virker i praksis. Da den ikke virkede særlig repræsentativ, bad vi justitsministeren, som var meget samarbejdsvillig, om at prøve at indhente en mere udfærlig baggrundsorientering fra Ishøj om, hvordan man havde fundet frem til de eksempler, man brugte dér. Det var komplet umuligt for justitsministeren at få et svar fra kommunen. Det tager jeg som et udtryk for, at vi nok ikke skal bygge alt for meget på rapporten som værende repræsentativ for noget som helst.

Jeg er selvfølgelig også nysgerrig – ligesom fru Ebba Strange – når hr. Bjørn Elmquist siger, at den rapport viste eller skulle vise, at familiesammenførselsreglerne får et meget specielt indhold, og vi kunne spørge, om dette indhold svarer til praksis her, som den burde være, eller praksis i andre lande. Det har jeg også lidt svært ved at forstå, for jeg går da ud fra, at de flygtninge, der er i Ishøj, er blevet flygtninge og er blevet familiesammenførte efter de gældende regler, som vi – og herunder selvfølgelig også regeringspartierne og partiet Venstre – har vedtaget i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Først til fru Ebba Strange. Om det første af de spørgsmål, fru Ebba Strange stillede, om de facto-, spontanflygtninge og konventionsflygtninge, deler jeg fru Ebba Stranges analyse. Jeg tror, vi er enige om definitionerne for så vidt angår de facto- og spontanflygtninge. Jeg udelukker bestemt ikke, at der kan være konventionsflygtninge iblandt.

Jeg ved ikke, om der også lå det i spørgsmålet, det fornemmede jeg sådan set, om vi så mener, at vi kan ende i en situation, hvor vi kun opererer med konventionsflygtninge, og hvor man siger, at spontanflygtninge simpelt hen ikke eksisterer. Det tror jeg ikke på. Ligesom hr. Fischer var inde på det før frokostpausen, hvis det virkelig nu – hvad guderne må forbyde – skulle gå galt i Østeuropa med liberaliserings-

bølgen og man dér har et behov for at komme ud hurtigt og pludseligt, kan vi ikke regne med at få oparbejdet, etableret et internationalt modtagesystem, som kan blåstemple og modtage alle disse folk. I det tilfælde må vi i de enkelte lande være parat til i givne situationer stadig væk også at kunne tage et antal spontanflygtninge. Det, vi håber, er, at vi får effektiviseret og regionaliseret FN-systemet, modtagesystemet så godt, at vi får en større andel af den totale flygtningestrøm over som egentlige konventionsflygtninge.

Så spurgte både fru Ebba Strange og hr. Ole Espersen til mit udtryk »et ejendommeligt indhold« eller »et specielt indhold« af familiesammenførselsbegrebet. Jeg deler opfattelsen af, at Ishøjrapporten næppe er repræsentativ, og jeg håber bestemt heller ikke, den er det. Men den havde en faktor, der nåede langt ud. I løbet af et antal år var én indvandrer/flygtning blevet til mange. Det mener vi bl.a. skete ved brugen af barnebrude, som man hentede hjem til Danmark fra oprindelseslandet. Vedkommende kunne så familiesammenføres med sine forældre, og så kunne forældrene bringe deres mindreårige børn herop. Når de bliver ældre, bringer de ægtefæller hjem, og så kører møllen. Det er det, vi gerne vil have set på i de forhandlinger, vi har talt om.

Knud Lind (FP):

Regeringen afgiver hvert år en beretning om regeringens målsætning vedrørende udlændingeområdet. Den sidste beretning og målsætning er afgivet den 15. februar 1990. I beretningen kan man læse, at det forekommer stadig hyppigere, at asylansøgerne savner det fornødne asylgrundlag.

Man kan også læse, at enhver klagemulighed udnyttes til det yderste. Dette fører til, at asylansøgerens ophold i de såkaldte centre gennemsnitlig bliver længere.

Dette sker på trods af, at anerkendelse af spontane de facto-flygtninge sker i hele 8 tilfælde ud af 10 ansøgninger. Man kan også læse, at man i stedet for at udvise de kriminelle udlændinge, som kommer til Danmark, indretter særlige institutioner i stedet for de kriminelle udlændinge i Sandholmlejren. Hvis der heller ikke her skulle være plads til flere kriminelle, kan man i nødstilfælde bruge de almindelige fængsler.